

Andra Cezara Berila

Mesagerul

Motto: „Fără memorie te naști, fără memorie pleci.”
(Marin Sorescu)

„Noul sistem de protecție a locuinței dumneavoastră. Nu-l vedeți, nu-l auziți, dar sunteți în siguranță. Noul Micro-Pazăpersonală vă va lăsa să dormiți liniștiți. Gândiți-vă cum ar fi să scăpați de neplăcerile provocate de viruși, erori, hackeri, scurgeri de informație. Casa dumneavoastră va fi completă doar cu sistemul Micro-Pazăpersonală. Grăbiți-vă să prindeți oferta verii! La fiecare sistem Micro-Pazăpersonală achiziționat, primiți o pereche de ochelari cu filtru antireclame gratis! Micro-Pazăpersonală! Cu siguranță în siguranță!

TarantatataaamM. MpamtraM. Tam!

Orașuuul eef eem.

Și acum revenim, dragi ascultători, la programul nostru. Vom asculta în continuare, din răcnetele urbane ale zganțului, pe.”

Radioul se închise cu un păcănit suspect. Va trebui să-l repare iar. La vehiculul său semizburător cu poziție reglabilă, verticală sau orizontală în funcție de trafic, cu acumulator de ultimul tip care permitea vitezei să atingă chiar și 1200 km/h, cu „scaune lichide” și caroserie cameleon, vă gândiți că și-ar permite unul din cip-playerele devenite deja banale. Dar Mircea fusese dintotdeauna mai conservator. Nu se putea desprinde de unele lucruri, deși îi plăcea să fie la curent cu toate noutățile. Radioul era unul din acele „vechituri” la care

ținea: o linie subțire metalizată cu holoccran și cu manevrare manuală printr-un buton bun-la-toate într-un capăt. Îl relaxa atingerea rece și tăioasă a metalului. Întotdeauna i-a plăcut un obiect de calitate, făcut să reziste. Păcat că toate se deteriorează până la urmă.

Mergând pe multișoseaua centrală cu șapte benzi și sens unic, a văzut-o pe Tina gonind spre biroul ei pe o skicicletă. Nu putea urca altfel unde lucra. Întotdeauna era mai sus decât el: și la serviciu și la stil. Ea era orășenista perfectă, cu idei perfect echilibrate, cu zâmbetul mereu pe buze și arătând de fiecare dată perfect. Iar de când s-au despărțit, o vedea mai des decât oricând. Voia să uite.

Un acord de pian îi anunță sosirea în hiperparcarea Skibanking. Mircea era angajat acolo, dar nu ca bancher. El era „mesager”. Făcea legătura între clienți și bancă, fumizând coduri. Pe scurt, el asigura bunul mers al tranzacțiilor. Totul era sigur, transportat în creierul său. Din fericire, nu se descoperise încă citirea gândurilor. Sistemul era infailibil, totuși destul de complicat și dura ceva timp, de aceea o bancă avea peste un milion de mesageri care lucrau. Aceștia erau selectați de mici și crescuți într-o școală specială, în care își antrenau memoria și își programau corectitudinea. Existau exerciții speciale, secrete. Nu toți erau capabili să suporte o astfel de responsabilitate, așa că, în afară de selecția făcută printre nou-născuți, aveau loc teste periodice. Copiii „aleși” deveneau mesageri, gata să țină minte și să uite la comandă. Dar Mircea nu se considera „ales”, în nici un caz nu se simțea special, deși în societate era stimat și protejat. Era doar o unealtă a unui sistem perfect. Nici un mesager nu greșise vreodată. Banii deveniseră ultima grijă a oamenilor.

Atunci cum putea Tina, o simplă secretară de locuințe, să se creadă superioară? Ea nu făcea decât să îndosarieze cererile de case, apartamente, vitezotraiuri.

Dar toate gândurile erau de prisos. Trebuia să-și înceapă tura și era obligat să-și golească mintea. Doar se antrenase aproape toată viața lui pentru asta.

„Tre-zi-ți-vă! O dimineată frumoasă vă așteaptă!
You ain't nothin' but a hound dooog cryin' all the time.
You ain't nothin' but a hound dog cryin' all the time.
Well, you ain't.”

Deschise ochii brusc și comandă draperiilor să se dea la o parte. Orice melodie și-ar fi pus, ceasul tot îl speria când îl trezea.

În fiecare dimineată avea memoria goală. Parcă se năștea din nou. Nu mai ținea minte nimic din ce făcuse ziua precedentă la serviciu, uita tot la final, la comandă, cum era învățat. Nu era nimic în neregulă cu asta, doar că uneori se simțea gol și I. Singur. Nu putea nici măcar să spună că se avea pe sine. Nu a avut ocazia să aleagă nimic în viața lui, pentru că era unul dintre cei „aleși”. În schimb, viața alesese pentru el. Crescuse printre străini de mic, nu a avut cum să-și cunoască părinții, nici nu știa dacă mai trăiesc. În rest, avea de toate, orice își dorea. Avea bani pentru fiecare moft.

Totuși, golul care creștea în el de la uitările repetate îl schimba. Începea să se izoleze. În general, „mesagerii” se pensionau devreme, pentru că după 30 de ani creierul nu mai poate funcționa la randament maxim. Mircea avea 21 de ani, destul de tânăr și cu ceva experiență. Nu avea de ce să se plângă. În fața lui, viitorul se arăta fără griji, cel puțin pentru următorii zece ani.

Comandă bucătăriei o cafea neagră și o felie de pâine prăjită cu vitamine. El se așează la barul din sufragerie. Azi, pentru prima dată, simțea nevoia de o țigară. Nu fumase niciodată. Nici nu mai existau țigări, însă văzuse în filmele vechi și îi plăcuse atmosfera densă pe care o creau țigările. Acum, singurul „drog” mai acătări era un lichid verde-albăstrui, care-ți dădea o stare de bine și te relaxa. Încolo, nimic atât de poetic cum era odată țigara, doar gume diforme, cafea fără gust, ceaiuri împutite și alte plante ciudate preparate în fel și chip. Dar slujba sa îi limita dieta la anumite mâncăruri care să-l ajute memoria și, desigur, uitarea.

Măsuța mică din bucătărie, purtând cafeaua și pâinea, a venit până la bar și se înălță la nivelul optim. Mircea se trezi din reverie abia când auzi un clinchet. Suna cineva la interfon. „Cine e?” Casa îi răspunse prompt: „Un agent de la Pazăpersonală. Vă interesează?” „Nu.” spuse sec Mircea. Nu-l mai interesa nimic. Să fie oare plictiseală ceea ce simțea? Nu fusese niciodată fără chef. Îi plăcea ceea ce făcea. Și în timpul liber revedea din nou și din nou cele câteva filme vechi pe care le mai avea în casă. Nu se mai filmau acum, se produceau electronic emisiuni și seriale pentru marea masă. Dar erau groaznice și păreau toate la fel. Filmele lui Mircea erau mai ales alb-negru și erau foarte frumoase, îl făceau să se simtă liber. Dar acum nu mai aveau efect nici măcar ele. Se simțea constrâns și părea că toate eforturile lui erau inutile...

Ah, trebuia să-și repare radioul.

Plecă mai devreme la serviciu ca să nu mai fie nevoit să-și asculte gândurile. În garaj, se extindea aripa de vest și era o hărmălaie de nedescris. O mulțime de vehicule se îmvârteau, se mutau, se întorceau iar și erau îngrămădite într-o zonă de rezervă. Coborî, neștiind unde să parcheze și observă doi oameni de serviciu care programau câteva vehicule.

Hei, George, ia vino puțin! Strigă unul din ei, care era mai în vârstă, spre celălalt.

Ce problemă mai ai?! Răspunse vădit iritat cel numit George.

Primul părea cu totul băgat în cutia de programare a unei vântomașini, model mai vechi. George sosi și-l dădu la o parte:

Acum să ai parte de începător! Of, Andi, nimic nu poți să duci la capăt!

Andi era foarte tânăr și părea intimidat, se tot fâstăcea. Nu a răspuns nimic, se dăduse din cale fericit că nu apucase să strice ceva. George era nerăbdător; după ce programă vehiculul plecă să mai aducă cipuri din depozit. Andi rămase în loc, fără nimic de făcut.

Mircea privea nestingherit și se amuza ușor de cele întâmplate. Nu știa exact cum să întrebe de radioul său stricat. Se simțea rușinat că vrea să repare ceva atât de vechi. Cel tânăr nu-l vedea și celălalt plecase. Tocmai se gândea că mai bine renunță, când, deodată, cineva din spate îl apucă pe Mircea de brațul drept. Strânsoarea îl surprinse și scoase un geamăt în surdină. N-a avut timp să reacționeze altfel, iar mâna îl trase undeva într-o debara cu vechituri.

Șșșt! Auzi Mircea. Nu-ți fă probleme. Te pot ajuta. Am aici orice fel de piesă. Am văzut că-l așteptai pe mecanic.

Vorbise o voce găjâită, care îi sufla o duhoare umedă în ceafă. Se întoarse brusc și a văzut că cel care-l apucase era un moș cocârjat și uscat, cu o claie albă de păr în cap și barba țepoasă, nerasă de vreo săptămână. Bătrânul arăta ca o găină cu halatul lui zdrențaros, prea mare și prea lung, cu nasul coroiat și subțire. Mircea se holba așa la el și nu-l venea să creadă ce vedea. Nu știa ce să răspundă. Nu avea de gând să mai piardă mult timp în compania acestui străin atât de ciudat, care nu-l inspira deloc încredere. Se întoarse pe un călcâi și se îndreptă spre lift cu pași mari. Trebuia să-și primească programul, să înceapă cursele. Moșul îl lăsă să plece; știa că Mircea va reveni mai târziu:

Dacă mai vii, să întrebi de Stanciug. Așa mă cheamă! Stanciug are tot ce-ți trebuieeeeE. Strigă în urma „mesagerului” grăbit, cu aceeași voce găjâită.

Peste câteva zile, Mircea se trezi învârtindu-se în jurul vehiculului său, în garajul Skibanking. Nu se putea hotărî. Venise până la serviciu, deși era ziua lui liberă; avea câte o zi pe săptămână, în afară de sâmbătă și duminică, în care își putea lua liber. Dar nu era aici pentru că dorea să lucreze și azi. În nici un caz. Pur și simplu nu-și putea scoate din minte numele acelui moș, vânzător de vechituri. Stanciug. Îi amintea de ceva. Sau poate doar îi stârnise curiozitatea.

Bună ziua! Știam eu că veți reveni! Exclamă vocea pe care Mircea a putut s-o recunoască foarte ușor.

Lucrez aici. Mormăi înfundat, iar Stanciug nu-l auzi.

Aaa, nu prea se mai spune bună ziua în vremurile de azi, nu-l așa?

Moșul nu-și schimbase cu nimic ținuta. Se apropie cu pași măsurați de Mircea și-l dădu un ghiont inutil, să-l facă atent.

Am ceva special pentru dumneavoastră. Vă așteptam! E gata demult! Haideți! Continuă Stanciug cu un rânjet groaznic. Nu avea nici un dinte în gură și i se vedeau gingiile putrede.

Dar nu voiam nimic, minți Mircea, nedumerit de amabilitatea aceea atât de falsă.

Oare bătrânul acesta nebun îi putea găsi piesa de care avea nevoie pentru radio? Nici nu-l văzuse vreodată până acum. Deși se părea că locuiește în garaj, în vreo debara. Dar în sinea lui voia să-și rezolve problema. Poate așa va scăpa de starea ciudată care-l prinsese de câteva zile; parcă exact de când se stricase radioul. Mircea devenea tot mai confuz. Nu știa exact ce voia. Și i se părea prea binevoitor moșul. De unde știa. Dacă știa? De fapt, ar fi trebuit să renunțe și să își cumpere un radio ceva mai nou. Trebuia să scape de Stanciu. Ceva era în neregulă cu el și cu atitudinea lui: prea credea că a dibuit toate secretele. Cu siguranță nu le știa de fapt, se hazarda așa cum fac vânzătorii care vor să atragă clienți cu orice preț. Tot trupul bătrânului mirosea a disperare. Și ochii nu inspirau deloc încredere.

Pesemne că Mircea arăta dus pe gânduri (și chiar era absent, nu mai vedea ce se întâmplă în jur), pentru că Stanciug își pierduse demult răbdarea și acum țopăia de colo-colo, gesticulând și încercând să-l convingă pe potențialul client să vină cu el. Neavând succes astfel, îl trase de mânecă pe tânăr, spunând:

Nu mai găsești oameni hotărâți nicăieri! Groaznic s-a mai schimbat lumea. Odată, demult, puteai să te retragi în natură, în munți, să te ascunzi de toate și să nu-ți mai bați capul cu ceilalți. Și apoi își reveni din nostalgie: Stați toți liniștiți! Stanciug are ce vă trebuie! Chiar și acum. Nici o problemă! Eu pot să te ajut. De asta ai venit la mine. Mircea! Mă ascultă?!

Auzindu-și numele, tânărul tresări și își smulse mâneca din strânsoarea moșului. Se uită în jur și se trezi de-a binelea din reverie. Chiar se întâmpla ceva straniu.

Parcă nu ți-am zis cum mă cheamă.

Sigur că mi-ai zis, toți îmi zic la început. Am o fișă cu fiecare. Ți-o arăt dacă nu mă crezi. Dar haide odată!

Unde îl tot trăgea Stanciug? Și cu cine își umplea el fișele? De vreo zece minute tot mergeau prin garaj; data trecută debaraua fusese foarte aproape, iar acum nu mai ajungeau odată. Cât de imens putea fi locul! Mircea nu realizase dimensiunile garajului până acum. După un timp, a observat că nu mai erau parcate vehiculele cu care era obișnuit. Erau numai namile din fier, cu roți vulgar de mari și greoaie. Toate erau prăfuite și ruginite. Moșul îl văzu pe Mircea fixându-le:

Sunt mașini vechi. De foarte multe tipuri. Părăsite. Fier vechi. Sunt colecția mea personală. Unii le numesc gunoaie, dar sunt pline de piese folositoare și care nu se mai fabrică. Hai să-ți arăt!

Și Stanciug îl trase cu forță după el. Imediat, de parcă voința bătrânului schimba arhitectura clădirii, apărură o ușă în dreapta lor. Ușa se deschise și amândoi parcă au fost înghițiți de o încăpere lungă și întunecată. Se aprinse lumina după ce un neon pâlpâi nehotărât, dar sfârșitul camerei, care părea un coridor infinit, tot nu se vedea. De o parte și de alta, fixate în perete, erau etajere ticsite cu piese ciudate din fier, de toate formele și mărimile. Bătrânul se repezi la una din ele, mai mare și mai complicată și o luă cu el. Intră într-o cameră alăturată, de data aceasta una minusculă și pătrată, cu o masă în mijloc și două scaune. Stanciug puse dispozitivul pe masă și îi strigă lui Mircea să intre. Tânărul îl urmă supus și se așeză pe unul din scaune, simțindu-se brusc vlăguit. Renunțase să mai gândească, nu-l mai păsa de ce se mai putea întâmpla. Începea să aibă încredere în moșul din fața sa, văzându-l cum se agită să pornească piesa, care era de fapt o mașinărie delicată. Un turuit slab porni. Apoi, un beculeț roșu și unul alb se aprinseră într-o parte a

dispozitivului. Mircea zâmbi. Părea că în fața lui i se dezvăluie jucăria preferată a unui copil. Bătrânul era copilul, învârtindu-se de jur-împrejur și gâdilând din când în când câte o manetă. O urmă de îndoială tot se mai agăța de sufletul lui Mircea. Poate totuși nu era bine să se afle acolo. Ar trebui să plece.

Stanciug simți gândul acesta și rânji iar:

În cinci minute se încălzește motorul. Nu te grăbi. O să-ți pară rău că nu ai avut răbdare. Chiar dacă nu se vede, eu sunt extrem de ocupat. Nu te mai pot primi altă dată.

Oricât ar fi vrut să iasă de acolo, era prea târziu. Mircea nu-și putea lua ochii de la dispozitiv. Trebuia să rămână până la sfârșit.

Se auzi un declic și beculețele se stinseră.

Gata, spuse bătrânul. Ia astea și puneți-le în urechi; îi întinse două bucăți de vată, apoi îi așeză un semicerc de sârmă pe frunte.

Mircea se uită nedumerit la Stanciug. Ar fi vrut să știe înainte exact ce se va întâmpla cu el. Moșul îi prinse imediat întrebarea gândită:

Eu îl numesc „Cititorul de gânduri”. Nu e performant, dar e eficient, să știi. Am încredere în aparatul meu. Nu m-a dezamăgit niciodată. Am montat totul pe un aparat de radio vechi.

Mircea își ridică sprâncenele, interesat. Radio! Stanciug continuă:

La început voiam să prind un post de radio neoficial. Pe aceeași frecvență erau mai multe posturi locale și nu se auzeau decât interferențe. Îmi trebuia un dispozitiv special. Așa că am încercat să adaptez un radio. Treptat, am descoperit o poziție a unei piese și sunetul era perfect. Aah, frumoasă și neascultată muzică veche.! Asta făceam toată ziua, ascultam postul acesta de radio. Într-o zi, a venit un cumpărător nou, foarte emoționat. Gesticula larg din mâini și vorbea cu pauze lungi. A insistat să intre cu mine în sala cu piese. A dat multe obiecte pe jos și își cerea scuze întruna. Am

vrut să-l dau afară, dar mi-a fost milă de neputința lui. Avea un zâmbet inocent și, deși mă scotea din sărite, l-am ajutat. Voia doar o amărâtă de piuliță pentru un inel neomodern, o antichitate incompletă pe care dorea nevasta lui să o restaureze și s-o pună într-un muzeu. Căuză nobilă! Haha și uite așa, nenorocitul ăla mi-a deranjat tot. După ce a plecat, am verificat piesele și le-am pus în ordine. Când am ajuns la radioul meu modificat, am rămas încremenit. Nu mai era! Nu m-am impacientat. Știam că nu avea cine să-l ia, cu atât mai puțin ultimul client. Am scotocit iar peste tot și l-am găsit pe joS. Probabil căzuse și fusese ascuns sub o etajeră să nu observ cĂ. Era distrus! Descompus! Spune cum vrei. L-am refăcut, mi-a ținut o săptămână. Dar părea ca la început. L-am pornit și nu se auzea nimic. Liniște. Totuși era deschis, dacă n-ar fi mers ar fi trebuit să fâșâie. Deci am mai așteptat puțin. Și deodată aud niște strigăte. Apoi, imediat, am auzit în căști propria voce, spunând ce gândeam. Îl înjuram pe împiedicatul acela. A fost un moment grozav! Însă cine ar vrea să-și audă gândurile dublate? Pare inutil. Totuși, nu știm întotdeauna ce gândim de fapt, nu conștientizăm. Era interesant la început. Dar curând i-am găsit altă utilizare. I-am atașat un holoccran și îmi înregistram visele, pe care le urmăream apoi dimineața. Era o distracție a mea. Dar păreau toate atât de reale, încât mi-a fost frică să nu înnebunesc. În plus, chiar nu aveam nevoie să știu exact ce gândesc. Așa că nu l-am mai folosit pentru mine.

Mircea devenea somnolent. Încerca din răspuțeri să asculte povestea moșului. Nu înțelegea de ce se simțea atât de obosit. Și totul i se părea ciudat de firesc.

Cu ce m-ar putea ajuta pe mine? Eu nu căutam așa ceva, spuse Mircea șoptit.

Pentru că nu uiți. Nimic din ce memorezi odată nu se pierde. Creierul nu șterge nici o informație, răspunse serios Stanciug, așezându-se pe scaun în fața tânărului.

Dar cu ce mă ajută? Repetă Mircea, ușor iritat că bătrânul nu-l spunea nimic lămurit, ci doar povești și afirmații

absurde. Sunt antrenat să uit! Nu-mi pasă ce uit!

Nu înțelegi? Asta înseamnă că sistemul bancar nu e perfect; nu poți ascunde nimic.

Nu, nu înțeleg. Nu înțeleg nimic și Mircea încercă să se ridice de pe scaun, dar ceva îl ținea lipit. Nu se putea mișca în nici un fel.

Ascultă. As-cul-tă și ai să vezi, silabisi răbdător Stanciug și ieși din cameră.

O lumină albă, puternică, invadează încăperea și-l orbi pe Mircea. Apoi, în fața lui au început să se succedă imagini. Întâi a văzut-o pe Tina râzând strident, cum făcea de obicei. Totul se albi iar și au apărut pe rând numere, multe numere și litere fără sens. Se auzi un țipăt gros și se contură o față de bărbat încordată. Altcineva arăta cu degetul un loc dintr-o cameră, cerând insistent un lucru. Niște mașini au zburat prin fața lui și, brusc, urechile au început să-l țiuiască. Toate imaginile au dispărut. Țiuitul continua și peste el un hohot de râs se revărsa în aerul din jur. Mircea a deschis pentru o clipă ochii și s-a văzut pe sine rânjind și-l. Își pierdu cunoștința.

Se trezi undeva pe un câmp verde. Iarbă! Văzuse doar în filme iarbă. Mirosea a dulce, acru și amar totodată. Era fascinat de culoare. Și de întinderea nesfârșită și regulată. Cât vedeai cu ochii, pajiște întinsă perfect, fără nici un dâmb. Se ridică și se uită de jur-împrejur. Undeva, în depărtare, se înălța un copac bogat și frumos, verde, mai verde decât orice văzuse până atunci. Mircea se îndreptă spre el. Se așeză la umbră, sprijinindu-se de trunchi, lăsându-se într-o toropeală dulce. Dar pe când se lăsa să alunece înapoi în somn, auzi o voce în spatele său. Se mișcă greu și, la adăpostul pomului, privi doi oameni care se tocmeau. Unul era găjâit și îi părea cunoscut. Avea niște foi cu tot felul de coduri pe care dorea să le vândă celui-lalt. Erau prea scumpe, iar al doilea dorea o colaborare. Curând, însă, Mircea nu a mai putut lupta cu somnolența acaparatoare, oricât se străduia să fie atent și se prăbuși iar în inconștiență.

O sonerie stridentă îl trezi. Se ridică brusc și dădu cu capul de tavan. O durere surdă îi măcina creierul și părea că o are dintotdeauna. Încercând să-și ia capul în mâini, observă că le avea legate de corp. Se holbă surprins în jur. Era într-o cameră albă, căptușită și foarte îngustă și scundă. Nu putea să se ridice în picioare sau să se întoarcă de pe o parte pe alta. Părea că fusese pus într-un cavou luminos, un pic mai înalt decât cele obișnuite. Nici nu avu timp să se zbată sau să încerce să-și dezlege mâinile, pentru că imediat se auzi o depresurizare și o trapă se deschise la picioarele lui. Fu tras înafară. Două matahale îmbrăcate în alb îl smuciră și l-au cărat pe sus până la o ușă înaltă. Aceasta se deschise și în fața lui se afla un scaun. S-a așezat și scaunul l-a dus printr-un mic culoar spre o sală mare, tot albă. Într-un capăt îl aștepta un individ. Acesta se îndreptă spre mijlocul camerei. Acolo se opri și Mircea pe scaunul său.

Noi considerăm toți cetățenii responsabili și drepecți, începuse să turuie omul. De aceea te informăm că din cauza ta s-a pierdut un cod și un domn influent și stimat, a cărui identitate ne-a rugat să n-o dezvăluim public, a rămas cu toate conturile de la Skibanking goale. O adevărată tragedie. Sume mult prea mari pentru a putea fi restituite și încă nu se știe exact cum s-a putut întâmpla acest lucru. Probabil o eroare de sistem, așa că trebuie să fii înlocuit și supus unui tratament de reabilitare. Nu îți vei mai aminti nimic și vei putea să începi o viață nouă! Fii fără griji. Știm că dacă ai fi putut împiedica acest lucru nici n-am mai fi fost aici, niciunul dintre noi, iar tu ai fi fost în continuare „mesager”. Totul se rezolvă în cel mai simplu mod. Suntem alături de tine.

Individul tăcu și se făcu brusc întuneric.

„. Pentru toate situațiile. Puteți să-l luați cu dumneavoastră oriunde. Nu se vede și doar dumneavoastră îl auziți. Are cinci programe pentru a acoperi orice zgomot nedorit din afară. Noul AmbientăMuzicalăPro, un cip-player pentru oameni inteli.”

Nu-l plăceau radiourile. Nu știa de ce mai avea încă unul în vehicul. Așa că l-a închis cu brutalitate. Mircea nu asculta muzică și nu-l interesau știrile. Avea o viață monotonă, era vânzător la un Maxi-Electronice, lanț de magazine foarte căutat. Trebuia totuși, chiar dacă nu-l făcea plăcere, să fie la curent cu noile invenții și existau broșuri concepute special în acest scop – le primea oriunde se afla. Apăreau în mașină proiectate pe volan; la magazin, pe ferestre, erau tot timpul reclame; acasă erau proiectate și în cana cu cafea. Însă această bombardare cu noutăți era singurul inconvenient al slujbei; în rest, totul era ușor și plăcut. Timp liber nu prea avea, dar nici nu avea nevoie, pentru că nu avea hobby-uri.

Caut o piesă pentru modelul de bucătărie Zint5.3. Știi pe unde sunt?

Colegul său de tură era nou-venit și avea memoria mai slabă. De aceea, Mircea îl ajuta de fiecare dată. Se înțelegeau bine și deveniseră prieteni foarte repede.

Hei, Mircea, ești liber vineri? Am putea merge la restaurantul ăla de suS. Cu roata aia mare. Știu o fată drăguță care vrea să te cunoască, iar eu vin cu Ana. Mai ieși și tu din cutia ta...

Da, sigur. Dar mai bine nu chema pe nimeni.

Stai liniștit. Mă ocup eu de toate. Vineri la 9. Să nu uiți!

Mircea era mai retras, nu prea ieșea și nu prea avea prieteni. Nu avea nimic de povestit, de împărtășit. Nu făcuse multe lucruri deosebite în copilărie, de fapt nici nu-și amintea aproape nimic. Părinții erau o imagine ștearsă și banală. Apoi, un nume (de unchi?!), Stanciug parcă, îi ținea loc de alte rude. Nici nu-l cunoscuse, doar auzise de el. Acum avea rutina serviciului. Și nu avea niciodată probleme. Nici nu mai ținea minte de cât timp lucra la electronice și nici cum se angajase. DaR. Cu atât mai bine! Mai puține amintiri, mai puține gânduri și... mai puține griji. Cine are nevoie de trecut, când are clipa prezentă?

Până vineri, timpul trecea greu. Începuse să devină nerăbdător. Vroia să-și facă noi cunoștințe. Să se schimbe

puțin, să găsească o fată pe gustul lui. Poate și-ar găsi astfel un rost în viață, apoi toate se vor lega și. Ar fi vrut într-o zi să călătorească prin lume, să vadă cel mai mare robot din aluminiu și cea mai înaltă clădire care te ducea până la Lună. Uite, lucrurile acestea merită să ți le amintești pe urmă.

Și, visând la viitor, veni și ziua de vineri. Mircea se îmbracă elegant într-un costum de piele sintetică bleu, cu pantofi elastici de aceeași culoare. Frumos! O să fie foarte frumos și o să se simtă bine și o să se distreze. Parcă gulerul îl strânge puțin. Dar totul va fi perfect. Poate chiar o să danseze dacă pun melodia lui preferată.

Ești gata?

Urcă în capsula semitransparentă a unui vitezotaxi și ajunse într-o clipă pe platforma plutitoare rezervată pentru el și colegul său, care sosise un pic mai înainte. Masa era deja aranjată și o băutură verde-albăstruie sfârâia în pahare.

Cum ai.? Mircea rămase înmărmurit.

Ei, prietene, e o seară specială. Uite-le pe fete! Ea e Ana. Și ea e. Tina! Tina, el e Mircea.

Tina zâmbi:

Parcă te cunosc de undeva.

Și un val răcoros de amintiri zbură din depărtare, odată cu boarea de seară, învăluindu-l pe Mircea.

SFÂRȘIT